

(219. 1.)

KONINKLIJKE BOODSCHAP.

Aan

de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet tot wettelijke bescherming van het diploma voor ziekenverpleging.

De toelichtende memorie, die het wetsontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

Het Loo, den 18 September 1920.

WILHELMINA.

(219. 2.)

ONTWERP VAN WET.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is bepalingen vast te stellen ter bescherming van het diploma van ziekenverplegende;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1.

1. De bevoegdheid den titel van verpleger of verpleegster met of zonder nadere aanduiding of toevoeging te voeren, komt, behoudens het bepaalde bij artikel 5 en artikel 8, slechts toe aan hen, wien overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens deze wet een diploma van verpleger of verpleegster is uitgereikt.

2. Dit diploma kan gelden, hetzij voor de gewone ziekenverpleging, in welk geval het als diploma A wordt aangeduid, hetzij voor de verpleging van zenuwzieken en krankzinnigen, in welk geval het als diploma B wordt aangeduid.

Artikel 2.

1. Wij behouden Ons voor bijzondere onderdeelen van de ziekenverpleging aan te wijzen, ten aanzien waarvan op de door Ons te bepalen voorwaarden aantekeningen op het diploma kunnen worden gegeven.

2. Slechts zij, op wier diploma zulk eene aantekening voorkomt, zijn bevoegd den titel van verpleger of verpleegster te voeren met eene bijzondere aanduiding voor dat onderdeel der ziekenverpleging, waarvoor de aantekening gegeven is.

Artikel 3.

1. Diploma's als bedoeld in artikel 1 worden slechts uitgereikt aan hen, die een examen hebben afgelegd volgens een programma, dat Onze Minister van Arbeid vaststelt, en die in een der door Onzen voornoemden Minister erkende ziekeninrichtingen zijn opgeleid op de wijze, door Onzen Minister vast te stellen.

2. Onze Minister van Arbeid kan bepalen, dat zij, die in het bezit zijn van een der beide in artikel 1, tweede lid, bedoelde diploma's en ook het andere wenschen te verwerven, van bepaalde onderdeelen van het examen voor laatstbedoeld diploma zullen worden vrijgesteld.

Artikel 4.

1. Het examen, bedoeld in het eerste lid van artikel 3, wordt afgenomen en het diploma wordt uitgereikt door eene commissie, samengesteld uit deskundigen, welke aan de ziekeninrichting verbonden zijn, en één of meer deskundigen, door Onzen Minister van Arbeid aan te wijzen. Onze Minister van Arbeid is bevoegd toe te staan, dat in deze commissie ook zitting hebben één of meer deskundigen, verbonden aan andere ziekeninrichtingen.

2. Onze Minister van Arbeid stelt den vorm voor de diploma's vast.

Artikel 5.

Wij behouden Ons voor diploma's, in het buitenland verkregen, aan te wijzen, die onder door Ons te bepalen voorwaarden mede de in artikel 1 en respectievelijk de in artikel 2, tweede lid, bedoelde bevoegdheid geven.

Artikel 6.

1. Aan hen, die het examen, bedoeld in artikel 3, met goed gevolg hebben afgelegd, wordt te gelijk met het diploma een onderscheidingsteeken uitgereikt, waarvan de vorm en het inschrift door Onzen Minister van Arbeid worden bepaald. Het onderscheidingsteeken wordt op verzoek mede uitgereikt aan hen, die in het bezit zijn van een diploma, aangewezen krachtens artikel 5 of artikel 8.

2. Voor het diploma A en B worden afzonderlijke onderscheidingsteekenen uitgereikt.

3. Alle onderscheidingsteekenen zijn voorzien van een doorlopend nummer.

4. Zij, aan wie een onderscheidingsteeken, als in dit artikel bedoeld, is uitgereikt, dragen dit teeken tijdens de uitoefening van hun beroep op eene uiterlijk zichtbare wijze.

5. De onderscheidingsteekenen worden van Rijkswege beschikbaar gesteld.

6. Bij overlijden van den verpleger of de verpleegster zijn zij of haar erfgenamen verplicht, binnen eene maand na het overlijden van den drager of de draagster het onderscheidingsteeken weder te doen toekomen aan den door Ons aangewezen hoofdinspecteur van de volksgezondheid.

Artikel 7.

Wij behouden Ons voor, voorschriften te geven in zake de inschrijving van allen, die een diploma, als bedoeld in artikel 1 of een daarmede krachtens deze wet gelijkgesteld getuigschrift, hebben verworven.

Artikel 8.

Wij behouden Ons voor, aan nader door Ons aan te wijzen diploma's voor ziekenverpleging, hetzij voor de gewone ziekenverpleging, hetzij voor de verpleging van zenuwzieken en krankzinnigen, welke op het oogenblik van het in werking treden dezer wet of binnen 2 jaren sedert dit tijdstip zijn verkregen op andere wijze dan in artikel 3 vermeld, dezelfde rechtskracht te verbinden als aan overeenkomstige diploma's, bedoeld in artikel 1.

Artikel 9.

Met het opsporen van overtredingen, bij deze wet strafbaar gesteld, zijn behalve de ambtenaren, genoemd in artikel 8 van het Wetboek van Strafvordering, belast alle ambtenaren van Rijks- en gemeentepolitie, alsmede de door Ons aan te wijzen ambtenaren van het Staatstoezicht op de Volksgezondheid.

Artikel 10.

1. Hij, die den titel van verpleger of verpleegster met of zonder nadere aanduiding of toevoeging voert of een onderscheidingsteeken draagt als bedoeld in artikel 6, hetzij voor de gewone ziekenverpleging met of zonder eene bijzondere aanduiding als bedoeld in artikel 2, tweede lid, hetzij voor de verpleging van zenuwzieken en krankzinnigen, zonder een diploma te bezitten, dat hem recht geeft dien titel te voeren of dat onderscheidingsteeken te dragen, wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste 14 dagen of met geldboete van ten hoogste honderd gulden.

2. Hij, die de verplichting niet nakomt, hem opgelegd in artikel 6, zesde lid, wordt gestraft met geldboete van ten hoogste vijftig gulden.

Artikel 11.

De feiten, bij deze wet strafbaar gesteld, worden beschouwd als overtredingen.

Artikel 12.

Deze wet treedt in werking met ingang van een door Ons te bepalen dag.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te

De Minister van Arbeid,

(219. 3.)

MEMORIE VAN TOELICHTING.

In de toelichting bij artikel 139 van hoofdstuk XA der Staatsbegroting voor het jaar 1920 werd medegedeeld, dat bij aanneming van den voorgestelden begrotingspost de noodige wettelijke regelingen ter bescherming van diploma en titel van ziekenverpleger en ziekenverpleegster zouden worden voorbereid.

Met het thans ingediende wetsontwerp wordt deze belofte ingelost.

Bij de voorbereiding er van is aan de verschillende vereenigingen en organisaties op het gebied der ziekenverpleging ruimschoots gelegenheid geboden hare wenschen kenbaar te maken. Voor zoover dit mogelijk was, is in dit wetsontwerp ook met de van genoemde zijden gemaakte opmerkingen en geuite wenschen rekening gehouden.

Ten aanzien van stelsel en grondslagen van het wetsontwerp zij het volgende opgemerkt: wegens het ontwerp zullen beschermd worden diploma's, verworven door een examen, dat de sluitsteen zal zijn van eene opleiding in door ondergeteekende voor dit doel erkende (en gesubsidieerde) ziekeninrichtingen volgens een nader door ondergeteekende te bepalen programma. Er komen dus bij aanneming van dit wetsontwerp geen vakscholen met Staatsdiploma, maar aangestuurd wordt op ontwikkeling, regeling en verbetering van de bestaande opleiding in ziekenhuizen, terwijl het na afloop van de opleiding af te leggen examen en het diploma een officieel karakter krijgen.

Het wetsontwerp kent twee soorten van diploma's: die voor de gewone ziekenverpleging (diploma A) en die voor de verpleging van zenuwzieken en krankzinnigen (diploma B).

Het is inderdaad wenschelijk deze beide soorten van diploma's streng te scheiden. De opleiding voor krankzinnigenverpleging stelt zoo geheel andere eischen dan die voor de gewone ziekenverpleging, dat het niet aangaat voor beide soorten verpleging één diploma in te stellen.

Door dit laatste te doen zou men trouwens geheel tegen de bestaande practijk ingaan.

Wel is het wenschelijk voor hen, die een diploma A of een diploma B bezitten, het verkrijgen van het andere diploma te vergemakkelijken. Artikel 3, tweede lid, van het wetsontwerp laat voor eene dergelijke regeling ruimte.

Bij eene wettelijke bescherming van de op bovengenoemde wijze verkregen diploma's rijst allereerst de vraag: Hoever moet zich de bescherming uitstrekken? Zal men voortaan — behoudens eene billijkheidshalve noodzakelijke overgangsregeling — het verplegersberoep sluiten voor allen, die geen bij de wet beschermd diploma bezitten? Of wel, dient het beroep ook voor anderen open te blijven en dient aan deze laatsten alleen op straffe verboden te worden den titel te voeren, die alleen aan wettelijk gediplomeerden toekomt?

Het valt niet te ontkennen, dat, zuiver theoretisch beschouwd, het eerste stelsel meer aanlokt. Het is meer afdoend dan het tweede en schijnt uiterlijk ook meer waarborgen te bieden voor eene goede behandeling van zieken. Intusschen valt — gelijk ook de meeste der geraadpleegde organisaties volmondig erkenden — te voorzien, dat dit theoretisch gave stelsel in de practijk fiasco zou lijden. Het is gemakkelijk op papier voor te schrijven, dat het verplegend personeel voortaan alleen uit bevoegden zal bestaan, maar vooreerst zouden gepleegde overtredingen van eene dergelijke bepaling moeilijk